

1992 г., „ДРИЙМ ТИЙМ“ – КРАТКИ ЩРИХИ

Чарлз БАРКЛИ, 198 см, тежко крило: Коментатор на TNT, чиято слава се разрасна още повече след оттеглянето му. Упорито продължава да играе голф със звезди от най-различен ранг въпреки трагичния си замах. Водещ реализатор на „Дрийм тийма“. Прочу се в Барселона с честите си разходки в центъра, както и с удара с лакът срещу играч на Ангола.

Лари БЪРД, 206 см, тежко крило: Докато пиша тази книга, той все още бе генерален мениджър на „Индиана Пейсърс“, но вече обмисляше пенсиониране. Бе лимитиран в Барселона заради проблеми в гърба, което доведе и до оттеглянето му от играта след Олимпиадата. Съхранява изненадващото приятелство, което се ражда между него и Патрик Юинг като колеги в „Дрийм тийм“. Предизвиква Крис Мълин в прословутата надстрелка между двамата.

Клайд ДРЕКСЛЕР, 201 см, атакуващ гард: Бизнесмен, голфър, ветеран от „Танцувай със звездите“. Искаше да бъде треньор в НБА. Щастлив е, че е бил част от „Дрийм тийма“, но не и от това, че е избран в последния момент. Запомнен е, че носи две леви обувки на една тренировка и се опитва да го обърне на майтап. Не вярва, че Майкъл Джордан е бил по-добър от него.

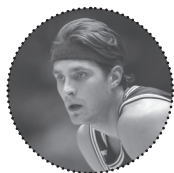
Патрик ЮИНГ, 213 см, център: Помощник-треньор в „Орландо Меджик“, но също така и доста смутен, че не е получил интервю за работа като старши. Много по-популярен е сред съотборниците си вътре в „Дрийм тийм“, отколкото пред пресата. Той е като Хари от популярното филмче „Хари и Лари“.

Ървин ДЖОНСЪН, 206 см, плеймейкър: Водещата сила зад предприятието „Меджик Джонсън“, който отдавна е показал, че ще бъде акула сред големите бизнесмени по света. Понякога дразнеше останалите от отбора с

поведението си на лидер, но също така промени поведението на хората по света към болестите ХИВ и СПИН. Докато пиша книгата, бе на път да бъде увековечен на Бродуей заедно с Бърд в постановка за тяхното значение за НБА.

Майкъл ДЖОРДАН, 198 см, атакуващ гард: Председател на „Шарлът Бобкетс“, който се опитва да изгради качествен отбор, след като нямаше този късмет с „Вашингтон Уизърс“. Прави серенада на Меджик с песента „Да бъдеш като Майк“, след като неговият тим печели вътрешен дуел с този на Джонсън. Признат от всички членове на „Дрийм тийма“ за техен лидер и най-велик за всички времена... въпреки че Меджик малко не е съгласен, а Дрекслер – изобщо.

Крисчън ЛЕЙТНЪР, 211 см, тежко крило: Неговият опит да направи бизнес модел заедно с бившия си съотборник в „Дюк“ Брайън Дейвис не сполучи. Към момента на писане на книгата се опитваше да стане треньор. Изглежда сериозен в търсенето на себе си. Пробива си път в състава на „Дрийм тийм“, след като е считан за най-талантлив сред колежаните.

Карл МАЛОУН, 206 см, тежко крило: Невероятен любител на големите сблъсъци и двубои, който иска да се върне под някаква форма в НБА. Работното му отношение бе вдъхновение за някои от членовете на „Дрийм тийм“. Дори Джордан и Меджик започват да му подражават в това отношение.

Крис МЪЛИН, 201 см, леко крило: Много успешен като коментатор в ESPN, но опитва да се върне в Лигата като директор, след като се провали на този пост в „Голдън Стейт“. В Барселона бе най-точният стрелец от всички и показва, че не е бил избран случайно в състава. Определено мечтан играч, без никакви задкулисни мисли.

Скоти ПИПЪН, 201 см, леко крило: Изпитваше сериозни финансови проблеми доскоро, но тъй като често е канен за коментатор, а жена му участва в риалити предавания, остава близо до феновете. Каза, че ЛеБрон Джеймс е по-добър от Джордан, но след това се отметна от думите

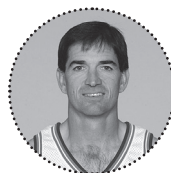

си... донякъде. С уменията си показа, че мястото му бе именно в „Дрийм тийма“.

Дейвид РОБИНСЪН, 216 см, център: Ръководи частно училище в Сан Антонио, което се казва „Академия Карвър“. Исква да е в помощ на обществото. Не бе водеща част от вътрешното ядро на „Дрийм тийм“, но пък бе уважаван от съотборниците си. Партнира си с джазмена Марсалис по време на свободен ден в Барселона.

Джон СТОКЪН, 185 см, плеймейкър: Шофьор на пълен работен ден на семейството си в родния град Спокейн и това го прави много щастлив. Дава съвети на голямата звезда на женския баскетбол Кортни Вандерслот в колежа „Гонзага“. Счупен крак го лимитира като минути за „Дрийм тийм“.

Чък ДЕЙЛИ, треньор: Умира от рак през 2009 година. Заканва се, че няма да вземе нито една почивка на мачовете в Барселона и така и не го прави. Всички го обичаха и липсва на всички.

(Книгата е завършена през 2013 г., тази информация е актуална за тогава.)

ВЪВЕДЕНИЕ

„Имаш ли запис? – попита ме Майкъл Джордан. – На онзи мач?“

„Имам“ – отговорих му.

„Човече, всички ме питат за този мач. Не съм се забавлявал повече на която и да е друга среща в кариерата ми“ – каза той.

Този мач е като олицетворение на легендата за „Дрийм тийма“, който безспорно е най-доминиращият спортен отбор, съществувал някога. Към него не се обръщаме просто като към обикновен двубой. Не, този двубой в Монте Карло, непосредствено преди старта на Олимпийските игри в Барселона през 1992 година, е чистото изображение на най-великите баскетболисти в света. САЩ играха общо 14 мача през онова лято – шест от тях в предолимпийските квалификации и осем по пътя им към златния медал в Барселона. А най-оспорваният двубой, в който участвах, бе на финала за титлата срещу симпатичния тим на Хърватия при победата им с 32 точки. Дори да гледате към чистата статистика, пак няма да може да разберете колко всъщност е голяма разликата между „Дрийм тийма“ и всички останали. Тези момчета можеха да срещнат конкуренция само когато играеха един срещу друг.

Видеото от онзи мач е като Светия граал за баскетбола, а описанието му е в тази книга, в 28-а глава.

Перфектната буря връхлетя Барселона през лятото на „Дрийм тийма“. Тогава всичко се напасна. Членовете на онзи отбор бяха на прага на ветеранските години за НБА, или почти достигнали пика на собствените си възможности. Останалата част от света, която откъслечно знаеше за уменията на баскетболистите от Лигата, нямаше търпение да ги види в пълния им блясък предвид това, че Олимпиадата в Барселона бе първата, на която професионалистите от НБА бяха допуснати да играят. Те бяха олицетворение на суперзвездите на една държава, която все още държеше позицията на световен лидер в спорта.

Просто нямаше как да стане по-добре от това. И когато членовете на този „Дрийм тийм“ показаха какво могат като отбор, тогава единственото, което ни оставаше, бе да се насладим на шоуто... и всеки от нас знаеше, че то наистина ще бъде феноменално. Те стояха така, сякаш са холивудски звезди от най-висок ранг, като Джони Кеш, братята Олман или Сантана от „Уудсток“. „Ако сега заснемеха

сериал и трябваше да участваме в него, сигурно щеше да е от такава величина като тези от едно време“ – отчита Лари Бърд.

Имената (Майкъл Джордан, Меджик Джонсън, Лари Бърд, Чарлз Баркли) остават познати на феновете и до днес, като продължават да стоят на пиедестал, без значение от културните различия. Говорим за легенди, които са завинаги част от нашата спортна история. Рапърите Дейнджър Маус и Сий Ло Грийн кръстиха групата си „Гнарлс Баркли“. Меджик Джонсън („Ред Хот Чили Пепърс“ и Кание Уест), Скоти Пипън (Джей Зи), Карл Малоун („Трансплантс“) и Майкъл Джордан (неизброимо много изпълнители) са постоянно в текстовете на музикантите. Представете си следното: Джон Стоктън, който наглед не представлява нищо особено като физика и не изпъква с невероятен атлетизъм, е част от албума, пуснат през 2011-а от рапъра Немо Ачида, а популярната игра НБА 2К12 включва на корицата си Джордан, Меджик и Бърд, а не актуалните звезди по онова време като ЛеБрон Джеймс, Дирк Новицки или Дерик Роуз.

Членовете на „Отбора мечта“ постоянно са в новините, дори и в криминалните хроники. Наскоро престъпник си татуира на челото логото на Джордан, а обвинен в изнасилване мъж от Арканзас в интервю, след като е заловен, описва бягството си от ченгетата по следния начин: „Човече, бях като Майкъл Джордан. Просто изчезнах!“. Осъден за въоръжен грабеж и убийство пък поиска присъдата му да бъде увеличена от 30 на 33 години в чест на Лари Бърд, който играеше с този номер.

И въпреки всичко това, написаното за онзи тим и онзи конкретен период не е особено обемисто. „Дрийм тиймът“, подобно на динозаврите, ходеше по тези земи преди периода на социалните мрежи. Извън репортажите по вестниците няма детайлно описание на техните ежедневни занимания („Бърд стреля днес на тренировка, но гърбът го боли“) или пък хора, описващи случайните си срещи с тях из Барселона („О, боже, току-що срещнах Час Барк в един бар и той ме ЦЕЛУНА по бузата; всъщност не е толкова дебел, ха-ха!“). Има толкова много, което да се разкаже и което би могло да допринесе максимално за тяхната история.

Разбира се, има и известни съмнения, че в днешно време „Отборът мечта“ изглежда по-специален и добър, отколкото е бил, заради носталгията към него. „Това е „Дрийм тиймът“ на нашите разкрасени спомени – споделя комисарят на НБА Дейвид Стърн. – Говорим за хора, които бяха решили, че отиват на война срещу всички. Забравят как Чарлз заби лакът на един играч от Ангола, а Майкъл и останалите заличиха логото на олимпийските игри, защото другите

нямаха шанс да се мерят с тях. Имаше реплики от сорта на: „Защо изобщо изпращаме нашите отбори там? Вие се опитвате да унижите останалите държави с тези звезди“. Сега, разглеждайки нещата отвъд годините, те изглеждат далеч по-розови“ – казва още Стърн.

В тази книга нищо от това не е пропуснато, господин Стърн. „Дрийм тиймът“ действително бе използван от различни спортни институции като оръжие след края на Олимпиадата, за да се разрешават конфликти, и дори играчите му бяха сочени за виновници за събития, в които не са участвали. Романтизмът отстъпи място на прагматизма. Всичко това е част от нашата история. Всъщност тази книга е детайлно проучване на една цяла генерация, тъй като в известна степен членовете на „Отбора мечта“ представляваха извадка на случващото се в професионалния баскетбол в средата на 80-те и началото на 90-те години, една златна ера за НБА, която завърши заедно с края на приказката на въпросния „Дрийм тийм“, на който светът стана свидетел през август 1992 година.

Това е хронология на събитията. За мен бе изключително важно да дам дефиниция на тези играчи, преди да станат част от „Дрийм тийм“. Майкъл Джордан като млад герой от Олимпийските игри през 1984 година, Скоти Пипън, от друга страна, като човек, който се бореше, за да намери своето място редом до изключително известния си съотборник в „Чикаго Булс“. Да не забравяме за буйния нрав на Чарлз Баркли, както и разбира се, няма да пропуснем съперничеството между Меджик Джонсън и Лари Бърд през 80-те години.

Ще проследим и процеса на избор на този отбор, който до известна степен може да е дори по-интересен от самите мачове, които те изиграха впоследствие. Говорим за политически действия, някакъв странен театър, в който в действие влязоха стари съперничества както на терена, така и извън него, при това на най-високо ниво.

Беше важно също така да представим и играчите в настоящето, къде са те сега – там, от домовете им (Финикс, Хюстън, Сан Антонио, Спокейн) или пък от офисите, в които работят (Шарлът и Орландо). В този разказ ще имаме връщане към миналото и посрещане на настоящето. Някак като магическо йо-йо, с което играем, а не като типичен пробив на Чарлз – директно напред, преминавайки през всяко препятствие по пътя.

Като много от нас, те самите се сблъскват с провалите извън терена, някои като бащи и съпрузи, други като треньори, генерални мениджъри или бизнесмени. Но от баскетболна гледна точка те наистина се бяха доближили до съвършенството. „Това са хора, които написаха голяма част от историята, играейки в най-великия отбор

на Вселената. Оставиха толкова голяма дия, че дори не знам кой би могъл да заеме второ място след тях“ – споделя мениджърът на „Далас Маверикс“ Дони Нелсън, който тренира един от съперниците им на Олимпиадата.

Най-точният барометър за това какво точно представлява този отбор в исторически план може да бъде открит в думите на един от основните му членове – човек, който спечели 5 шампионски титли в НБА, три пъти бе избран за „Най-полезен играч“ и има един трофей в колежанското първенство NCAA, както и безброй първи места в конкурсите по популярност.

„За мен „Дрийм тийм“ е № 1 по отношение на абсолютно всичко, което съм постигнал в баскетболната си кариера. Причината да мисля така е, че никога няма да има друг отбор като него, защото няма откъде да се появи“, споделя Меджик Джонсън.